

РЕШЕНИЕ

№ 61

гр. Перник, 01.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ** в публично заседание на четиринадесети юли, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: КАЛИН К. БАТАЛСКИ

Членове: АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-
АЛЕКСОВА
МАРИЕТА СТ. ДИНЕВА-
ПАЛАЗОВА

при участието на секретаря КАТЯ ХР. СТАНОЕВА
в присъствието на прокурора Бисер Игнатов Ковачки (ОП-Перник)
като разгледа докладваното от АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-АЛЕКСОВА
Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211700600104 по описа за
2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

*Производството е по реда на чл. 327 и чл. 328, гл. XXI „ВЪЗЗИВНО
ПРОИЗВОДСТВО“ от НПК, образувано по протест*

ОТ: районен прокурор Райна Бачева при Районна прокуратура гр. Перник

ПРОТИВ: ПРИСЪДА № 6 /26.02.2021 год., постановена по НОХД № 34 / 2020 год.
по описа на Трънския районен съд

С обжалваната присъда от 26.02.2021г., подсъдимият К. В. М. – роден на **** г. в
гр. Т., живущ в гр. Т., ул. „Д. З.“ № **, с адрес за призоваване: гр. Т., кв. „М.“ бл. *, ап. **,
, **, **, **, работи в „Складови системи“ ООД, София, с ЕГН: *** е признат ЗА
НЕВИНОВЕН в това, че за времето от 20.09.2019г. до 01.10.2019г. от къща в село Б.,
Община Т., Област П. чрез използване на техническо средство /подправен ключ на входната
врата/ е отнел чужди движими вещи – 1 брой акумулаторна батерия, марка „Стандарт“ и
перфоратор марка „Dewalt“ модел „DW907K-2“ на обща стойност 666 лв. от владението на
С. Х. Г., без нейното съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои – престъпление
по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 2-ро, във вр. чл. 194, ал. 1 от НК, поради което на основание чл. 304
от НПК е ОПРАВДАН по повдиганото му обвинение.

В подадения въззивен протест прокурорът предлага да бъде отменена изцяло постановената присъда № 6 /26.02.2021г. по НОХД № 34 / 2020 г. по описа на Трънския районен съд и бъде постановена нова присъда, с която да бъде признат подсъдимият К. В. М. за виновен по повдигнатото му обвинение пред първоинстанционния съд.

В подадения допълнителен въззивен протест са развити доводи за нарушение на процесуалния закон и неправилна преценка на събрания по делото доказателствен материал при постановяване на протестираната присъда. Прокурорът намира, че първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, довело до постановяване на съдебен акт при неизяснена фактическа обстановка, като е оставил без уважение искането на прокуратурата за провеждане на личен разпит на свидетелката С. Х. Г., а вместо това на основание чл. 281, ал.1, т.3 НПК е прочел показанията ѝ, дадени в хода на досъдебното производство и е кредитирал обясненията на подсъдимия. Поради същото нарушение на съда по делото не било доказано авторството на деянието от страна на подсъдимия, както и не била установена собствеността на инкриминираната вещ, иззета от автомобила на подсъдимия. Излагат се доводи за неправилност на извода на съда, че не бил доказан квалифициращият признак на престъплението, тъй като същият отново бил направен при неизяснена фактическа обстановка по делото.

В съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура - Перник поддържа депозирания протест, моли съда да бъде уважен, тъй като събраният доказателствен материал бил достатъчен, за да се направи обосновано и категорично заключение, че подсъдимият е извършил описаното в обвинителния акт престъпление.

Защитникът на подсъдимия К. В. М., адв.М., счита, че е постановен акт, въз основа на събраните доказателства. Поддържа, че не били налице безспорни доказателства за вината на подсъдимия в извършване на деянието, за което е обвинен, а имало само хипотези за механизма на извършване на деянието, върху които не можело да се гради присъдата. Моли присъдата да бъде потвърдена.

Пернишкият окръжен съд, след като разгледа обжалваната присъда с оглед доводите, сочени в жалбата и служебно по реда на чл.313 и 314 от НПК установи следното:

По делото са събрани всички доказателства, необходими за всестранното му изясняване. Въз основа на тях, след направен съвкупен и обстоен анализ, районният съд е установил точно фактическата обстановка. Направените правни изводи са правилни. В тази насока следва да се подчертае, че първостепенният съд в пределите на своята компетентност, по реда и със средствата, предвидени в НПК, е взел всички мерки за разкриване на обективната истина.

Постановил е решението си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото.

Изпълнил е задължението си по чл.378, ал.4, т.1 вр. с 305, ал. 3 НПК, като в мотивите е посочил установените обстоятелства, доказателствата, които ги подкрепят и е изложил правните си изводи.

Посочил е и съображенията си по отношение кредитирането на събрания по делото доказателствен материал, неговата относимост към решаването на делото по същество и противоречията, както и всички факти релевантни към наказателната отговорност на подсъдимия К. В. М.. Посочил е точно въз основа на кои доказателства ги е приел за установени и защо.

Всички доказателства са приобщени към доказателствения материал с допустими

от процесуалния закон средства, без съществени нарушения на процесуалните правила.

По отношение констатираното от първоинстанционния съд процесуално нарушение във връзка с ненадлежно приложените по ДП № 55/2019г. ксерокопия на водоструйка „Кархер“, гаранционна карта на акумулаторна батерия с фабричен № 4341161FF48, табела с надпис ADAPTOR и кутии с надпис DEWALT, настоящата инстанция следва да отбележи, че не само протоколите за следствени действия служат като писмено ДС – става дума и за „други документи“ по смисъла на чл. 127, ал. 1 НПК, които отговарят на общите изисквания за доказателствено средство – да представляват актове на самия наказателен процес, да са изготвени в рамките на висящ процес, който се интересува от тяхното съдържание, и за целите на процеса. Основното предназначение на доказателствените средства е да закрепят онези факти от обективната реалност – веществени или невяществени, които могат да послужат като доказателства по смисъла на чл. 104 НПК, а на следващо място – да осигурят възможност за бъдещо възпроизвеждане и пресъздаване на тези факти в наказателно производство. В настоящия случай се касае за съществено процесуално нарушение при извършване на способ за доказване, допуснато на досъдебната фаза на процеса. В съдебната фаза на процеса контролът за допуснатите на досъдебното производство процесуални нарушения се предопределя от основните начала на състезателността и равнопоставеността на страните в съдебното производство и задължението на съда да бъде безпристрастен арбитър в спора между тях. Съществено нарушение на процесуалните правила се отстранява чрез законосъобразно повтаряне на процесуалното действие, при което нарушението е било извършено Съдът, който го е констатирал е следвало да извърши необходимите процесуални действия при спазване на правилото по чл. 114 НПК – законосъобразно в хода на съдебното следствие, чрез надлежно събиране по искане на страните или по почин на съда, когато това се налага за разкриване на обективната истина (в този смисъл е и т. 3 на Тълкувателно решение № 2 от 07.10.2002 г. по н. д. № 2/2002 г., ОСНК на ВКС).

С оглед изложените във въззивната жалба и съдебните прения доводи, следва да се отбележи следното:

Въз основа на комплексна преценка и анализ на събрания по предвидения процесуален ред доказателствен материал, и настоящия въззивен състав счита, че е налице недоказаност на кумулативните съставомерни признаци на престъплението по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 2-ро, във вр. чл. 194, ал. 1 от НК, тъй като нито от обективна страна е доказано за инкриминирания период да е извършено отнемане на описаните в обвинителния акт движими вещи от владението на собственика им без неговото съгласие, не е доказан и квалифициращият признак, нито от субективна страна е доказано по категоричен и несъмнен начин наличието на умишъл при извършването на престъплението. Трябва да се подчертае, че тези изводи са изградени на базата на различни доказателствени източници, както извършените непосредствено от въззивната инстанция, така и тези събрани пред първоинстанционния съд, които взаимно си кореспондират - показанията на разпитаните по делото свидетели - Н. Д. Б. и Т. Г. Т., обясненията на подсъдимия,

Възраженията на обвинението, свързани с неправилна преценка от страна на съда на събрания по делото доказателствен материал и постановяване на присъдата при неизяснена фактическа обстановка, не следва да бъдат споделяни, тъй като по делото са налице в достатъчен обем такива, които в своята взаимовръзка водят именно до изводите, направени от първата инстанция. Този извод не се оборва и от събраните във въззивното производство доказателствени средства.

Фактическите констатации относно хронологията на събитията, случили се по отношение на подсъдимия М. и свидетелката Г., близките им отношения до преди инкриминирания период, както и описанието на инкриминираната вещ, се извеждат по несъмнен начин от всички налични по делото доказателства. Съдът отчете, че за тези обстоятелства, които са част от главния факт, предмет на доказване и в настоящото

производство, доказателственият материал е непротиворечив.

Съществено разминаване съдът констатира по отношение авторството на деянието, квалифициращият признак на деянието, както и чия е собствеността на инкриминираната вещ, за които по делото са събрани две групи взаимноизключващи се твърдения.

Подсъдимият М. признава, че действително свидетелката Г. е закупила акумулаторната батерия, но твърди, че това е извършила по негово поръчение и средствата за закупуването ѝ са осигурени от него, с оглед близките им приятелски отношения и доверието помежду им. По отношение на обвинението за използване на техническо средство /подправен ключ/, чрез което подсъдимият да е проникнал в дома на свидетелката Г., подсъдимият в обясненията си категорично отхвърля необходимостта от създаването и използването на такова техническо средство, поради обстоятелството, че същият притежавал връзка с ключове от дома на свидетелката, дадени му лично от самата нея, с позволение да ги използва, с цел подсъдимият да поддържа дома ѝ в с.Б., докато тя е извън страната. Обясненията на самия подсъдим съдът подлага на задълбочен анализ, с оглед придадената им от закона двойка процесуална роля – на средство на защита и на доказателствено средство, източник на сведения за фактите, интересуващи процеса.

На неговите обяснения се противопоставят показанията на пострадалата С. Х. Г., събрани непосредствено от въззивната инстанция, според които инкриминираната вещ – акумулатор е закупена от нея от гр. Г., тъй като тя е от гр. Г. и е оставен в къщата и в с.Б., където имало два акумулатора, като този, който бил взет, бил нов. Същевременно пострадалата в свидетелските си показания сочи, че с подсъдимия К.М. се познават от 20 години и били приятели. През 2019 г., тъй като двамата били приятели, пострадалата С.Х. помогнала на подсъдимия К.М. да си намери работа в А., където живеела със съпруга си – англичанин. С.Х. работила заедно с подсъдимия осем месеца и подсъдимият бил „на квартира у тях“. Като приятел, подсъдимият посещавал много пъти къщата в с. Б. за да помага. Тъй като двамата били много години приятели, свидетелката С.Х. му се доверила да закупят със средства на съпруга ѝ автомобил на името на подсъдимия – обяснението ѝ за причината за това обстоятелство е защото на нейно име се водели много коли. След като се прибрала в България пострадалата С.Х. се обадила на подсъдимия да дойде да ѝ помогне, но той ѝ казал че е в П.. Когато излязла в гр. Т., тя видяла джипа на подсъдимия и отишла да го попита какво става, а подсъдимият ѝ отговорил, че повече нямало да бъдат приятели. Пострадалата С. Х. попитала подсъдимия за колата и той и бил отговорил, че е негова при което тя се сетила, че той бил влязъл вътре в къщата в с. Б. и бил взел акумулатора. Пострадалата счита, че кражбата е извършена именно от подсъдимия М., защото никой друг, освен него, не е имал достъп до къщата ѝ в с.Б. и само той е знаел какви вещи се намирали в нея.

Преценявайки съвкупно доказателствения материал по делото и изхождайки от тези принципни критерии, съдът намира за достоверни обясненията на подсъдимия. Този решаващ от гледна точка на доказателствените констатации извод се основава на наличието на подкрепящите ги показания на свидетелите Н. Д. Б. и Т. Г. Т., който извод също така се гради и на принципното разбиране, че не може едно обвинение на почива единствено върху предположения. На следващо място следва да се има предвид, че посочвайки подсъдимия М. като извършител на инкриминираното деяние, свидетелката С.Х. не е възпроизвела свои преки и непосредствени възприятия за неговото поведение, а е навела единствено предположения за неговата виновност, като съдът отчита и влошените ѝ отношения с подсъдимия, довели до депозирането на жалба срещу него.

Същевременно нито свидетелката С. Х., нито останалите свидетели по делото - Н. Д. Б. и Т. Г. Т. са присъствали на отнемането на вещите от къщата на С.Х. в с. Б., нито пък някой от тях е възприел това да е станало чрез използване на подправен ключ от входната врата на къщата. Чрез техния разпит са събрани единствено косвени доказателства.

Съгласно трайно установената практика на ВКС обвинението може да бъде доказано по несъмнен начин и само с косвени доказателства, но в такъв случай всички косвени доказателства в тяхната съвкупност трябва да водят до единствения възможен извод за извършване на деянието и за вината на извършителя и да изключват всяка друга възможна версия.

Следователно, за да обосноват несъмнен извод относно авторството на деянието, наред с тези събрани по делото косвени доказателства, трябва да бъдат събрани и достатъчно други преки или косвени първични доказателства, които в тяхната съвкупност да водят до единствено възможния извод, че именно подсъдимият е извършил инкриминираното деяние. Липсата на такива доказателства, които да сочат на съпричастие на подсъдимия М. към инкриминираното деяние, налага да се приеме, че същият не е осъществил състава на кражбата, за който е предаден на съд.

Следва да се отбележи, че е правилен изводът на съда по отношение на обвинението за кражба на едната от инкриминираните вещи - перфоратор марка „Dewalt“ модел „DW907K-2“, за която е привлечен като обвиняем подсъдимият М., че липсва предмет на престъплението, същата не е намерена, а от страна на обвинението липсва описание и/или дадени особени белези за нея, както и резултати от издирването ѝ.

Настоящият състав на въззивния съд намира за правилен и извода на първоинстанционния съд относно липсата на умисъл у подсъдимия при отнемане на другата инкриминирана вещ - акумулаторна батерия марка „Стандарт“. От преценката на доказателствената съвкупност първоинстанционният съд е достигнал до правилния извод за наличието на спокойно, непрекъснато и необезпокоявано владение върху вещта от подсъдимия, със съзнание за нейното своене като негова собствена, а не чужда вещ, която да е обект на престъпление.

При правилно установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е направил и верен извод, че възприетата за установена фактическа обстановка налага от правна страна извода, че подсъдимият М. не е извършил от обективна и от субективна страна описаното в обвинителния акт отнемане на чужди движими вещи от къща в с.Б. чрез използване на техническо средство /подправен ключ от входна врата/ за периода от 20.09.2019г. до 01.10.2019г. от владението на С. Х. Г., без нейното съгласие с намерение противозаконно да ги присвои.

Може да се обобщи, че липсват допуснати нарушения на правилата за проверка и оценка на доказателствата, довели до неправилно приложение на закона.

От направения по-горе доказателствен анализ следва, че обвинението се базира единствено на показанията на пострадалата С. Х. Г. при разбора на които не се установява по категоричен начин соченото в обвинителния акт деяние. Показанията на свидетелката С.Х. са противоречиви, доколкото същата е заявила, че не е предлагала ключ на свидетелката Н. Д. Б., а самата свидетелка е заявила, че С.Х. ѝ е предлагала ключ от портата, но тя ѝ е отказала. Налице е съществено противоречие между показанията на свидетелката С.Х. и тези на свидетелката Н.Б. и по отношение на обстоятелствата колко често подсъдимият е идвал в двора и в къщата на свидетелката в с. Б. и дали е работел там. Свидетелката Н.Б. заявява категорично, че подсъдимият се е грижел за имота на С. още от времето, когато самата свидетелка Н.Б. е дошла да живее в с.Б., т.е. това обстоятелство тя е възприемала за период от около 4-5 години преди месец декември 2020 г. (когато е проведен разпита на свидетелката пред Районен съд – Трън по настоящото дело) и е поддържал и миеел колите, косил имота и правел много други неща по имота. Свидетелката Н.Б. заявява също, че отношенията между подсъдимия и С.Х. са били „много близки приятелски отношения“. Докато свидетелката С.Х. заявява, че са били приятели, но не толкова близки, като подсъдимият е идвал докато те със съпругът ѝ са били в къщата в с. Б. и помагал. Тези противоречия мотивират съда да възприеме извода на районния съд относно кредитирането

на части от показанията на свидетелката по отношение на хронологията на събитията, близките отношения с подсъдимия и описанието на инкриминираната вещ. По отношение на авторството на деянието и собствеността на инкриминираната вещ нейните показания не може да бъдат кретдитирани именно поради обстоятелството, че отношенията на свидетелката С.Х. с подсъдимия са се влошили изведнъж и в показанията ѝ са налице съществени противоречия не само по отношение на обясненията на подсъдимия, но и спрямо останалите събрани по делото доказателства.

По делото не се установява и авторството на деянието и вината на подсъдимия. Поради това, изхождайки от доказателствената съвкупност и от очертания с обвинителния акт предмет на доказване, въззивният съд установи, че подсъдимият К. В. М. не е извършил престъплението, за което срещу него е внесен обвинителен акт в съда и първоинстанционният съд правилно го е признал за невинен на основание чл. 304 НПК и го е оправдал по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 2-ро, вр. чл. 194, ал. 1 НК. До тези изводи настоящият състав достигна след самостоятелна съвкупна преценка на събраните по делото доказателства пред първоинстанционния съд, както и от събраните във въззивното производство доказателства чрез извършения повторен разпит на свидетелката С. Х. Г..

При тези изводи, Пернишкият окръжен съд не намира основания за отменяне на протестираната присъда в частта, с която подсъдимият К. В. М. е признат за невиновен.

Изложените съображения налагат извода, че протестираната присъда е обоснована, законосъобразна, постановена при спазване на процесуалните правила, поради което за въззивния съд липсват основания за нейното отменяне.

С оглед оправдателния диспозитив на присъдата и неизясненост и категорична доказаност собствеността на вещественото доказателство, правилно на основание чл. 301, ал. 1, т. 11 НПК е постановено вещественото доказателство по делото 1 бр. акумулаторна батерия марка „Стандарт“ да остане по делото до окончателното произнасяне на граждански съд в тази насока.

Правилно и в съответствие със закона районният съд е присъдил направените разноски да останат за сметка на държавата.

Водим от всичко изложено и на основание чл.338, във вр. с чл. 334, т. 6 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ПРИСЪДА № 6 от 26.02.2021г., постановена от Районен съд - Трън по НОХД № 34/2020г.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване и касационен протест по аргумент от чл. 346 от НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____